

dentních činů žalobkyně po smíru. Žalobkyně jako dlužnice mohla mít zcela jiné důvody, proč se nebránila proti exekucím, povoleným podle smíru, jehož platnost nyní napadá, a neplatnost povolení exekuce nemůže býti zhojeno tím, že se exekvovaný exekuci nebrání a že tak se stane, že povolení exekuce nabude právní moci (§ 39 ex. ř.). Ani skutečnost, že se právní zástupce nynější žalobkyně nevyjádřil na usnesení krajského soudu obchodního v P. ze dne 17. října 1933, nemohla mít v zápětí platnost smíru z důvodů právě uvedených, a též z těchto dalších důvodů: Civilní řád soudní ukládá sice stranám a právním zástupcům povinnost k jednání za tím účelem, aby spor nebyl protahován a zneumožňován, a zná proto široce rozvětvenou instituci procesního zmeškání (§§ 396, 196, 156 a j. c. ř. s). V mlčení právního zástupce nynější žalobkyně a v jeho neodpovědění na usnesení krajského soudu obchodního v P. ze dne 17. října 1933 nelze však spatřovati takové zmeškání. Při zmeškání musí jíti o zmeškání nějakého procesního úkonu upraveného civilním řádem soudním. O takový procesní úkon tu však nešlo, když civilní řád soudní nemá obecného ustanovení obdobného § 56 ex. ř. neb § 26 zák. č. 100/1931 Sb. z. a n. Bylo proto usnesení krajského soudu obchodního v P. ze dne 17. října 1933 vydáno bez zákonného podkladu a jestliže na takové usnesení právní zástupce strany neodpověděl a ani si do něho nestěžoval, nelze z jeho mlčení činiti pro formální platnost smíru jako exekučního titulu žádné závěry, ať již právní zástupce tak učinil z jakéhokoli důvodu. Není proto rozhodující ani chování žalobkyně při jednání s jejím právním zástupcem o odpovědi na usnesení krajského soudu obchodního v P. ze dne 17. října 1933. Neplatnost smíru vadně uzavřeného nebyla tedy zhojena, a musela proto exekuce podle něho proti žalobkyni vedená býti prohlášena dle § 39 č. 5 ex. ř. za nepřipustnou.

Čís. 16038.

Provozuje-li dlužník svůj podnik v obvodě jiného soudu než toho, v němž má své bydliště (sídlo), jest místně příslušný pro rozhodnutí o návrhu na vyhlášení konkursu na prvním místě ten krajský soud, v jehož obvodě jest provozován podnik. Podnikem ve smyslu § 65, odst. 2, konk. ř. jest míněn hospodářský střed úpadcovy výdělečné činnosti.

(Rozh. ze dne 16. dubna 1937, Nd I 174/37.)

Nejvyšší soud rozhodl o návrhu firmy V. O., akc. spol. v Praze, aby byl rozhodnut záporný spor o místní příslušnost k rozhodování o jejím návrhu na uvalení konkursu na jmění dlužnice »K.«, akciová společnost v Bratislavě, jenž vznikl mezi krajským soudem v Bratislavě a krajským soudem v Českých Budějovicích, tak, že místně příslušným jest podle § 65, odst. 2, konk. ř. krajský soud v Českých Budějovicích.

Důvody:

Krajský soud v Bratislavě usnesením ze dne 27. února 1937 odmítl návrh firmy V. O., akc. spol. v Praze, na uvalení konkursu na jmění dlužnice »K., akciová společnost v Bratislavě« pro svou místní nepří-

slušnost a v odůvodnění zejména uvedl, že dlužnice provozuje podnik na území krajského soudu v Českých Budějovicích. Navrhovatelka podala pak znova návrh na uvalení konkursu na jmění téže dlužnice u krajského soudu v Českých Budějovicích, ale ten je usnesením ze dne 12. března 1937 rovněž odmítl pro svou místní nepřislušnost, protože prý z návrhu vyplývá, že dlužnice jest prokotolována v Bratislavě, kde má své sídlo, a »tudíž podnik ve smyslu § 65, odst. 2, konk. ř.«. Nejvyšší soud, rozhoduje podle § 47 j. n. vzniklý takto záporný spor o příslušnost, vycházel z těchto úvah: Podle § 65, odst. 2, konk. ř. jest v konkursním řízení místně příslušný především onem krajský soud, v jehož obvodu úpadce provozuje svůj podnik. Podnikem jest v § 65, odst. 2, konk. ř. míněn hospodářský střed úpadcovy výdělečné činnosti a pro místní příslušnost soudu jest tedy především rozhodující místo, kde se podnik v uvedeném smyslu provozuje. Úpadcovo bydliště (sídlo) může pro určení místní příslušnosti soudu míti význam teprve tehdy, jestliže úpadce neprovozuje podnik. Nemá-li však úpadce v tuzemsku ani podniku, ani bydliště (sídla), jest příslušný krajský soud, v jehož obvodu jest úpadcův majetek. V případě, o který tu jde, vyplývá ze spisů krajského soudu v Bratislavě a také ze spisů krajského soudu v Českých Budějovicích, že dlužnice provozuje jediný podnik, a to antracitový důl v obci L. (v obvodu krajského soudu v Českých Budějovicích), kdež jest také ústřední závodní správa. Krajský soud v Bratislavě mimo to konaným šetřením zjistil, že dlužnice neprovozuje v jeho obvodě žádný podnik a že kromě zápisu v obchodním rejstříku není tam ani stopy nějaké její hospodářské činnosti. Nezáleží tudíž na tom, kde jest dlužnice protokolována, a které místo jest uvedeno v označení firmy jako její sídlo, neboť — jak bylo již vyloženo — rozhoduje především místo, kde jest provozován její podnik. K tomu jest připomenuti, že krajský soud v Českých Budějovicích již ve věci Nc I. . . ., kde šlo ovšem o návrh jiných věřitelů na uvalení konkursu na jmění téže firmy, uznal svou místní příslušnost usnesením ze dne 23. března 1936, a to výslovně z důvodu, že dlužnice má svůj podnik v jeho obvodě. Bylo proto nejvyšším soudem rozhodnuto, že místně příslušným soudem v této věci jest podle § 65, odst. 2, konk. ř. krajský soud v Českých Budějovicích.

Čís. 16039.

Je-li podle vládní vyhlášky náležitě uveřejněné zaručena vzájemnost v exekučních věcech, nelze povolení a výkon exekuce podle cizozemského exekučního titulu odeprítí proto, že v některém konkrétním případě některý cizozemský soud takto zaručené vzájemnosti nedbal nebo ji porušil.

Ministerstvo spravedlnosti není v takovém případě podle § 79 ex. ř. povoláno k tomu, aby k dotazu soudu podávalo prohlášení o tom, lze-li míti vzájemnost hledíc k určitým případům porušení zaručené vzájemnosti za zaručenou.

(Rozh. ze dne 20. dubna 1937, Rv I 691/37.)

K návrhu žalované firmy A.-W. byly krajským soudem civilním v P. povoleny proti žalovaným na základě rozsudku zemského soudu II v Ber-